

Tipičan predstavnik našega grada, budi se nešto kasnije. Naravno, nije zaposlen, pa mu se niti ne žuri. Uz prvu jutarnju kavu, otići će vidjeti na društvene mreže ili portale, ima li nešto novo u njegovom/njezinom gradu. Npr. je li se napokon otvorilo kino, tko se razveo, tko će nastupati na Terezijani ili hoće li možda Severina, napokon doći u naš grad. Ne, neće nikada, ne gajite lažne nade. A kino će se otvoriti sigurno. Jednom...

Treba to sve gledati sa pozitivne strane. Možda stvarno netko napravi, jedan odličan dokumentarac o izgradnji kina. Najdužoj u povijesti.

Pa na kraju još uđemo u povijest kao jedna od zanimljivosti.

A datum otvaranja kina će sigurno naši unuci, gledati u kalendaru pod »dogodilo se na današnji dan«.

Bit će to povijesni datum.

JEDAN DAN U ŽIVOTU BJELOVARČANA

Ako ste jedan od nesretnika, ne od rođenja, već od dana prijave na Zavod za zapošljavanje, a velika je šansa da jeste, onda ćete uz onu drugu kavu, vjerojatno pretražiti sve moguće stranice sa oglasima za posao, u onoj već polako umirućoj nadi, da ćete možda, baš ovog sretnog jutra, ugledati nešto savršeno za vas. Nada umire zadnja, zar ne?

Vrlo brzo će vas pokolebati činjenica, da se čuda ipak ne dešavaju, pa ćete možda psovati, samosažalijevati se, proklinjati grad, državu i selo(ne, ne selo, samo me podsjetilo na onu igru koju smo kao djeca igrali na komadu papira, selo nije ništa krivo). Tada ćete razmišljati, zašto niste konobar ili bravar, jer da jeste, sada biste radili. Tko vam kriv, što ste se mučili godinama na fakultetu, što su vam starci sve to plaćali, što ste proveli sate i sate, učeći i tresli se prije ispita. A mogli ste biti konobar i otvoriti najbolji kafić u Bjelovaru.

Pa ste onda odlučili više to ne gledati, jer su vam, nad vašim promašenim životom i karijerom, došle suze na oči. Što je i u redu, ako ste žena. Ali, pravi muškarci ne plaču (mada je to zdravo i sve više »in«). Pa treba se s vremena na vrijeme i dobro isplakati, zar ne?

Zato, budi muško i plači. Žene na to padaju, tako čujem.

Možda ćete biti tako očajni, da ćete nazvati i jednu od onih kasnonoćnih gatara ili vračara, da vam preokrene vašu sudbinu, nadajući se da će vam Vidoviti Milan ili netko sličan, reći kako ćete dobiti na lottu, odseliti se na Havaje, bogato se udati ili oženiti ili nešto peto. A onda ćete čuti, da se baš ništa od toga neće ostvariti, pa ćete proklinjati sebe i svoju naivnu glupost.

Ali, opet i to možete promatrati sa pozitivne strane. Imate bar mnogo slobodnog vremena, da se bavite nekim hobiem i možda otkrijete neslućene mogućnosti u sebi. Možete slikati, kukičati (kažu da je inače izvrsno za opuštanje), izrađivati nakit, učiti svirati neki instrument ili što god vam srce želi. Morate samo naći svoj izričaj, osloboditi svoju kreativnost. Ili se možete se baviti i nekim radom za opće dobro i volontirati. Pa kažu da nije sreća u novcu, zar ne?

Ako ste sretnik, koji ima posao, otići ćete ujutro, na vaše radno mjesto i odguliti tih osam sati, nadajući se da ćete ovog mjeseca, možda i dobiti plaću. Osim ako ste jedan od sretnika pa radite u uredu gradonačelnika, županiji, na sudu ili nekoj drugoj, obećavajućoj instituciji. Onda nemate brige, plaća će sigurno biti na vašem računu. Ili ako ste neki bogati poduzetnik, tada već vjerojatno planirate, godišnji odmor na nekom od onih egzotičnih otoka, čije slike, mi sasvim obični smrtnici, vidamo samo na dokumentarcima koje je odabrao Đelo. No, i to je nešto. Đelo izabire samo najbolje.

Ako ste nezaposlena žena s djecom, ipak vam nikako, ne može biti dosadno. Morate ipak skuhati, speglati, oprati, pomagati oko zadaća, voziti u školu, na treninge, možda posaditi nešto u vrtu, jer ipak želimo jesti zdravo, napisati poneku molbu za posao (onu pod rednim brojem 100 ili čak 200), pa odvesti djecu na igralište, kod doktora, na strane jezike i sto drugih čuda, jer ipak... naša djeca će svi do jednog biti mali genijalci. A provest ćete sigurno i dobar dio vremena u razmišljanjima, što kuhati, da se uštedi, kako poplaćati sve račune i izdržati i ovaj mjesec.

Kada sve to obavite, vjerojatno ćete se srušiti od umora, pasti u neko zen meditativno stanje i misliti o ovom životu, koji je stvarno nepravedan i nikako nije fer. Zašto baš ja? – pitat ćete se. A mogla sam si naći nekog bogatog poduzetnika i baš sada, biti na jednom od onih egzotičnih otoka, ispijajući koktele sa suncobrančićima i promatrati divno plavetnilo. Ovako gledam sapunice i čitam dosadne statuse na fejsu. Eh taj život.

Ako ste jedan od nezaposlenih muških pripadnika našega grada, nakon jutarnjih rituala, otići ćete vjerojatno, naći se sa svojom muškom ekipom (također nezaposlenih).

KAKO ŽIVE BJELOVARČANI?

Autor Maja Geček-Jelić

Četvrtak, 15 Svibanj 2014 11:45 - Ažurirano Četvrtak, 29 Svibanj 2014 20:24

Ipak se svoji, drže svojih. Onako, iz solidarnosti. A i za poneku kavicu, pivu ili nešto kratko, uvijek se nađe neka kuna. Kako propustiti partiju kukanja, novosti vezanih uz naš vrli grad, poneki gradski trač i sve ostalo, što uz to ide. Pa se onda jedno piće, produlji na drugo, treće, četvrto i tako dalje. Scenarij vam je svima poznat. No, moramo podržati naše gradske ugostitelje, zar ne? Ipak ih je puno, a bilo bi nekako ružno, bez svih tih terasa, koje nam uljepšavaju korzo i grad.

I tko nam je uopće kriv, što nismo već dosad, uspjeli napraviti od našega grada, Floridu u malom. Neki bazenčić u parku, ležaljke i sve te terase, koktelčići po pristupačnim cijenama i da vidiš. Penzića svejedno u državi imamo puno, pa bi to mogao biti, raj za njih. A mogli bi privući i neke strance. Uz malo mašte, dobrih ideja i kvalitetnih projekata. Trebala bi se osnovati neka nova radna skupina, koja bi se pozabavila tim pitanjem. Ne razumijem, kako se još nitko, toga nije sjetio.

No, da ne odlutam potpuno od teme. Što još rade naši stanovnici, dok ne rade ništa?

Kada dođe popodne, treba provjeriti sve te grupe na fejsu, ma sigurno je netko napisao, nešto super pametno. Ili sasvim glupo. Ali ako nisi na fejsu, kao da ne postojiš. Uglavnom, materijala ima u ogromnim količinama.

Treba staviti i poneki selfie, npr. dok gledaš oglase za posao, na Zavodu za zapošljavanje, ili dok pišeš onu petstotu molbu i klize ti suze. Ili dok gledaš na bankomat u nadi da je plaća uplaćena, a kad ono... šipak. E to bi bili pravi. Onako, životni. Možda poslodavci padnu na emocije, tko zna.

KAKO ŽIVE BJELOVARČANI?

Autor Maja Geček-Jelić

Četvrtak, 15 Svibanj 2014 11:45 - Ažurirano Četvrtak, 29 Svibanj 2014 20:24

Pa treba poslije toga napraviti onih dvadesetak kilometara po korzu, da budeš viđen i da vidiš druge. Bar ćete biti zdravi, jer svi znamo, kuda vodi sjedilački način života. U našem Bjelovaru, sigurno nema puno pretilih ljudi, jer je našetavanje po korzu, odlična rekreacija. A kada nemaš posao, zaista možeš napraviti mnogo kilometara.

Sigurno ćeš tada sresti nekoga poznatog, jer ovdje se svi znaju. I svi znaju sve o svemu. I ponovo malo kukati o gradskim ocima, stanju u gradu, gdje vlada potpuno mrtvilo i ništa se ne dešava. Ali kada te netko pita, nećeš reći ništa. Na izbore nećeš izaći, ti koji kukaš, jel da? E da, znam ja takve, jako dobro.

Bjelovarčani su oduvijek bili jako pričljivi ljudi, ali dosta nepokretni, na prelasku s riječi na djela. Pokrenuti ih za bilo što, čini se kao nemoguća misija. Možda bi trebalo to detaljnije proučiti, taj psiho socijalni fenomen. Bilo bi tu posla za psihijatre, psihologe, doktore, znanstvenike i mnoge druge. Čak bi se mogla i osnovati stranka, koja bi se bavila, upravo tom temom. Pokrenuti ljude i iščupati ih iz kolektivne depre.

KUDA ZA VIKEND?

Ako je slučajno vikend, tada ćete sigurno, razmisliti kuda otići navečer. Ne morate baš mnogo, naprezati svoj mozak. Kafić ovaj ili onaj (da nikoga ne reklamiram), terasa ta ili ona preko puta. Ustvari, kada malo bolje razmislim, ipak ćete morati poraditi na tom problemu. Jer... izabrati od svih tih silnih mjesta, nije baš sasvim lako. Treba razmotriti i ljude koji dolaze, cijene pića, šank, izbor glazbe, ljubaznost konobara i mnoge druge stvari.

Možda ćete se od tog silnog razmišljanja i umoriti, pa ćete izgubiti volju, da bilo kuda i odete. Ili ćete ipak otići na neko staro i dobro poznato mjesto, sa uhodanom ekipom i konobarom, koji zna sve o vama. Nije ni to loše.

Postoji mogućnost i da oborite rekord, pa da u jednoj noći, obidete sve naše kafiće. Onako, fore radi. Jel netko to možda probao? Vjerojatno nitko nije tako lud ili nema dovoljno novaca za takvu turneju. Ali, gradski partijaneri, eto vam ideje.

Oni drugi, koji nemaju novaca, volje ili želje, za noćnim bjelovarskim provodima, ostat će kod kuće i možda maštati, kako bi bilo baš lijepo otići odavde. Tamo gdje ćeš imati posao i novaca

KAKO ŽIVE BJELOVARČANI?

Autor Maja Geček-Jelić

Četvrtak, 15 Svibanj 2014 11:45 - Ažurirano Četvrtak, 29 Svibanj 2014 20:24

za neke izlaske i provode. Ili bar, gdje ćeš moći otići u kino i pogledati neki film.

Kažu da se Koprivnica i Varaždin, natječu za europsku prijestolnicu kulture. Možda bi mi mogli za europsku prijestolnicu ispijanja kave. Ili europsku prijestolnicu terasa. Ili čak, europsku prijestolnicu noćnih izlazaka. Trebalo bi malo poraditi na tom promišljanju. Ovim putem molim sve Bjelovarčane sa viškom slobodnog vremena, da razmisle o mogućim opcijama. Sigurna sam, da potencijala imamo. Samo je još neotkriven. Zamislite samo, kada se otkrije, pa bukne poput vatre. Svi koji imaju ideje, na sunce s njima, ne držite ih ljubomorno za sebe.

SRETNJA BJELOVARSKA STAROST

Na kraju dana ili noći, kada napokon legnete u svoj krevet, možda osjetite radost. Jer kažu da je radost u iščekivanju. I da je želja lijepa, samo dok se čeka, njeno ispunjenje.

A mi čekamo. I polako postajemo umjetnici čekanja.

Čekamo posao, plaću, kino, bolju bolnicu, bolje škole, sljedeće izbore i neka bolja vremena.

Pa zamislite samo, kako će vam biti, dok sve to budemo imali.

Jer, nećemo više imati što čekati. I neće više biti, tog slatkog iščekivanja. Mislim kako će nam biti jako dosadno u životu.

KAKO ŽIVE BJELOVARČANI?

Autor Maja Geček-Jelić

Četvrtak, 15 Svibanj 2014 11:45 - Ažurirano Četvrtak, 29 Svibanj 2014 20:24

Zato, uživajte dok možete.

I nemojte biti nezahvalni. Imamo najčišći zrak (tvornica nema), mnogo slobodnog vremena (nema ni posla) i mnogo mjesta za šetanje. Sigurno ćemo svi mi, koji ovdje ostarimo, biti među najzdravijim ljudima u državi. Možda čak i na svijetu.

Eh...

I onda neka se netko još buni...